

Title: *Letters to Richard Brautigan*

By Andrei Mocuța (coord.)

Revolutiei 77, 315200 Curtici, Arad, Romania

mocuta_lucian@yahoo.com

Date 24.09.2020

Abstract: A collection of letters to Richard Brautigan. Imaginary, but not quite. Subtle, with a hint of humor, honest, spontaneous, unpretentious, nostalgic, admonitory, but also full of questions.

"I, Andrei Mocuța, submit this unpublished manuscript, written (coordinated) by me and entitled, *Letters to Richard Brautigan*. I assign the following rights for usage of my manuscript by others: All. I place this manuscript in the Public Domain. Anyone can use it however they wish, including for commercial purposes, although I do ask my name as original author be retained."

Date 24.09.2020

Signed: Andrei Mocuța

Letters to Richard Brautigan

Translated from Romanian by Iulia Stoichiț

In the first episode of the fourth season of *Mornin' Poets*, we read some of Richard Brautigan's poems and we wrote him letters. Imaginary, but not quite. Subtle, with a hint of humor, honest, spontaneous, unpretentious, nostalgic, admonitory, but also full of questions. Some of this workshop's students mimicked perfectly Brautigan's style, others on the contrary, disregarded altogether. This experiment's biggest gain is that the result is not an admiration exercise, but a dialogue truly alive, which you can read it below. (Andrei Mocuța)

Andrada Yunusoglu

Richard,

i'll never see japan. it's sad if you think of it, so there's no point in worrying. this summer

i shared a strudel with rilke we didn't drink any coffee.

my German was kind of bad

he left right after he ate

the last bite of strudel.

you can imagine how awful i felt.

anyway,

Sabo.

Iulia Stoichiț

Hi, Richard (or maybe I should call you Dick – sorry, I know it’s an overused joke; you can thank your parents for this, probably your mom),

I’m Iulia¹. You don’t know me. You wouldn’t have any reason to be aware of my existence. Truth to be told, I didn’t know too much things about you until writing you. I knew about Sylvia, Anne, Robert... Fuck! They aren’t Beat writers. It doesn’t matter. I knew about Allen, because it’s almost impossible to have lived under a rock for that long, Jack, Lawrence, William Burroughs, not Carlos Williams, and maybe about others too. But that’s fine. I’m guessing (and most likely correctly so) you don’t know any Romanian poets. I don’t intend on telling you about Mihai (or Michael, for you) Eminescu. I would tell you about George Bacovia, a delightful neurotic (at least, that’s what I like to think, that he was a lovely person, neuroses and all). And I would mention Arghezi as well. And, obviously, about the 1980s generation of writers, that come as a combination of Beatniks and confessional poets (at least, in my personal canon). Although, now that I think of it, the 2000s generation might want to claim, if they haven’t, that they were more Beatniks than the 1980s generation, considering the East European context. I think we have more than decent poets, but don’t ask me to make up a list of preferences (I still consider myself a better prose than poetry reader, so probably that’s why I’m not indulging in the task, not because fearing someone would be bothered by my list). Ask them why they deserve your time. Even I would be curious to hear their arguments. In exchange, I can tell you why I deserve to be read by you, after I have become a really influential poetess², obviously, but I avoid as much as I can to take myself too seriously. Nonetheless, I can say that I consider myself quite a narcissistic poetess because even when I might pretend that I’m not signing about myself, I’m still doing it. It’s just that, at some point, I tried my best/I challenged myself to write differently compared to how I would have first written the same story. I wanted to see in how many ways I can tell the same story. I like experimenting. And a challenge.

¹ I refuse to ‘Anglicize’ my name, period. I’m no *Pretty Woman* (I can’t stand Julia Roberts as an actress; I have no problem whatsoever with prostitutes).

² I don’t think ‘poetess’ exists in English, which would be an adaptation of the French ‘poèteesse’, but ‘female poet’ isn’t pejorative enough as an English translation.

But not about Romanian poets or me as a poetess I wanted to write you. It would be too provincial (not that Romanians are not familiar with being provincial, even when they try as hard as possible not to be). I wanted to say that what is driving me nuts these days is the emotional and psychological pandemic that was brought by Covid-19³. And that your poem *Karma repair kit: Items 1-4* is an useful guide about how we always achieve step 1, some reach even step 2, but steps 3&4 are (almost) never achieved. It's beautiful inside the bunker when next to you Adolf Hitler and Eva Braun are dying (though, I think the order of their deaths is the other way around) because of Covid-19, after they made food supplies, they took all the necessary precautions and they were the last to get sick.

I think that some of your poems nowadays would be deemed as memes. Don't ask me to explain what a meme is, you just know one when you see it. But this is how Yuval Noah Harari defines it: "This approach is sometimes called memetics. It assumes that, just as organic evolution is based on the replication of organic information units called 'genes', so cultural evolution is based on the replication of cultural information units called 'memes'. Successful cultures are those that excel in reproducing their memes, irrespective of the costs and benefits to their human hosts."

I don't know what else to tell you. Most likely you're not interested in theory and concepts. Neither I would be, but I should be writing a PhD. Neither I would be, but I'm a Gemini and they get easily bored if they don't have an intellectual challenge – an intellectual junky. It sound better than an intellectual because, in Romania, calling someone an intellectual is almost like an insult (at least, for me) or you're making an unsavoury joke. It's like wearing a pristine new male shirt and you dress this shirt without removing the needles from the collar.

Be careful with alcohol; after a certain age, everybody gives up drugs and settles with alcohol. Wash your hands regularly, wear a mask (a sanitary one, not a social one).

Bye!

P. S. If I haven't convinced you that we should be friends, zodiac says that I get along really well with Aquarius.

³ NEWS UPDATE: six months have passed into the pandemic and daily life has become quite strange. But, as I learned in linguistics, usage imposes normality, so I guess you get used with all of it. With what I didn't get used, though, is staying home so much time. From a certain point, I just got frustrated like hell. Maybe for you wasn't like that. Maybe it's my failure of learning to be just me with myself that much time.

P. S. 2. I left you some poems, with and without BoJack and Alana Payne, as part of me saying the same story in different ways. Alana Payne is my creation, but BoJack Horsemann wasn't created by me, but by somebody else. And for me, at least, since I like the character so much and the world it inhabits, it's quite a challenge to use BoJack in my poems. You can apply the same rules when using the character or expand upon the universe, so to say, using a soft system of rules already existing of that universe. Besides, BoJack Horsemann was design for visual medium, so even more of a challenge for me. And no, I'm not leaving you some of my poems for your literary validation. I would write anyway.

BoJack and Alana Payne 2

Alana Payne was imagining
how BoJack was imagining
a life with her

they had moved to the countryside
summertime at night naked in the lake
he had learned her how to swim

they had moved to the countryside
growing coca plants
the Amazonian Coca variety

seemed like their agricultural
activity after some time they
started a plantation of *Amanita muscaria*

thanks to her entrepreneurial spirit
Alana speculated the demand for mushrooms
coming from witches hunting their opposition

they had moved to the countryside
so Alana Payne could
fuck BoJack freely⁴

BoJack the Belle of the Ball

Alana Payne was waiting to be invited
to the ball by BoJack
but this was beneath his dignity to abide
by the rules invented by himself

according to her own rules
Alana Payne invited BoJack to the ball
it didn't matter that BoJack already
had a partner for the ball

you're asking for an sound spanking

Alana Payne knew that she
only got spanked by her daddy
for her trampoline-like ass

more than 3 years the pair went
to the ball and the hospital as well
also BoJack went with his other partner

during this period Alana Payne also
had another partner to the ball as well
but BoJack was the one who beat
Alana to the 'two-dates-to-the-prom'⁵ trope

⁴ This translation, as well as the following poems, is mine. If you confront the translations with the original (with someone who knows both Romanian and English), you'll find out that I took some liberties with my translations.

after all those years of Alana Payne
+ the other one BoJack found a(nother) Penny Carson
see, Alana, how you're never the first?
you could still have had a chance if
Ioana Ieronim hadn't already existed
you can look her up I don't care

did BoJack kiss Penny? yes
did BoJack insert his hand inside Penny's dress? yes
did Penny start to undress BoJack? yes
did Alana or the other one interrupt them? yes or no

what BoJack never perfected but Alana
was the mockery of his own rules and expectations
he's still imagining himself
a lost boy on his way to hollywood

where there's a pond with a consistent
supply of mommies
he can slide his dick in and out of
with many other professional talents

the outstretched virtual hand

the outstretched virtual hand which
doesn't tell a story won't receive nude pics

it started like a quest
you showed me yours

⁵ Also known as 'who chases 2 rabbits loses also the 3rd, the 4th, the 5th and so on'.

I played hard to get
like in all the fairytales which
my grandma would read me
at 5-6 years when in hospital
back then time was measured
in the drops from my IV
that ended up in my vein
(I had never written you about that
always about other things)
drip-drop drip-drop what if this time
Prince Charming returns to Youth Without Age
and Life Without Death?
now time is dripping like a drone
that I'm learning to use
since I'm not allowing myself to contact you

you told me that
being married for the 2nd time
is so awesome
I even got 2 souvenirs
from your domestic paradise
the cut rope and a photo of
your severed left hand wrist
before and after
one ends up in Valley of Lamentation
if she tries to hold you against your will
in Youth Without Age
and Life Without Death

even so I showed you
more than you showed me

a map of all the moral
and bodily flaws
all those perfect fictions about you
that I have been writing since I was 17
which I never showed to anyone
because of too much bourgeois embarrassment
it's not enough it's not enoughitsnotenough

I wrote your wife
with what I managed to gather
from the bathroom tiles
after you and Death
had used it⁶

Dana Dilimoj

Dear Richard,

Have you ever noticed how the degree of one's perversion is higher when their shoes are cleaner and more expensive? Those with dirty shoes tend to work in groups, and the physical aggression may be fatal.

I heard that you committed suicide. I still got 10 years before that. So poetry doesn't save us. Is this conclusion correct? Or the type of poetry matters? It didn't seem to matter in the case of Virginia Woolf or of Sylvia Plath.

Your writing style is contagious. Although I believe I was writing banalities (even) before I had met you. Poetry should be vitriolic, acid, nihilist, subversive, strongly social, performative (?). How do we get there?

⁶ In case you didn't understand much from my pseudo-ars poetica (that only applies for the time being), it's fine. It's still work in progress. And these are just pieces of the puzzle.

See you soon,
D.

Simona Voica

Dear Richard,

I have sent letters with just a few hopes attached to them before, but now is the first time when I write with absolutely no expectation in regards to the answer. And I don't want to talk about your suicide.

You were saying that poems are telegrams; yours truly are. They appeared in my head like fully coagulated images, in which what is real and fantastic combined so naturally, without word excess. Had it been possible, I would have asked you more about how you write; using just a few words in poetry is not easy, don't you think?

It's okay (and healthy) to not answer my letter. I'll keep reading you. I'm glad I had no choice and I met you!

So long,
Simona

P.S. These lines keep coming back: "I wish that I could have/ eaten in her place and she to receive/ the nutriment.", but I said I wouldn't talk about it.

Silviu Balea

Dear Richard,

reading your poems I seem more melancholic than usual. They seem to have brought within me a state of torpor. I feel in them acute resignation, but I feel it coming from a place of want, it's an assumed resignation, wanted. It's not the helplessness of doing something, but the lack of motivation to do something, the choice of contemplating the state of things being. I sense in your poetry a playfulness specific to children, but also the wish of finding yourself and the one of feeling fulfilled. We're all sad, Richard, that's why irony exists.

Silviu

Sorin Voicu

Dear Richard,

I've read some of your poems and I'm a little bit vexed.

I get the impression that you've always searched down the river's stream the fight with the trout, although it's hard for me to understand exactly the reasons that carried you down the whirling river. Have you ever caught that trout or they were the small captures that you held for yourself once in a while although you knew you should release them because the fishes weren't growned enough?

One more thing... Is 44 Magnum the best bait that you ever tried?

Break a leg!

S.V.

P.S. I'm looking at one of your photos and I cannot see your good looking nose. You were complaining about nothing the other day.

Diana Ilie

Dear Richard,

I needed time so I wouldn't condemn your poems. At first, I couldn't stand your ostentatious lightness. It's not simple to write as if whatever you would write can be read.

I went through your moments of churlishness, solitude and sadness, I empathized with the words from *War Horse, April 7, 1969* and *Boo, Forever*, even swore a few times through gritted teeth when I was reading the misogyny, the impotence and the cliché.

Your American monotony and the exact satire match your appearance. I'm far away from your poetry but I'm glad to have passed by.

So long,

Diana

Florin Spătaru

richard

I drink with poets who committed suicide
preferably extremely young
when any lace is a kite end

you've had your head tied just like georg
the lost one among the yellow ungrafted apricots
you swam in japan without making any noise
you wanted to open veins everywhere

I would've like to drink whiskey with you
never on the rocks always raw
to show me how to use

the 44 magnum together with bu ñuel

afterwards to look on the window
to caress the rim of the glass
to wait smacking
cutting out a haiku

tout br ãle ici
mais les papillons jaunes
vivent encore

Cătălina Oance

I don't know exactly how to start, so I'll just get to it.

Actually, after I closed the book I was wondering what poetry might be. It's true that I don't have that much experience with poetry and since I'm an actress, I'm more inclined to analyze it from the dramatist's point of view, if I may say so. The way you combine the images you create seem to penetrate me. Somebody told me that all words are already there, in your head, and when you start writing you just have to arrange them. I have to admit that something apparently trivial or words almost unpoetical sometimes can have an unexpected expressive force. Yes, I have many of your poems in mind when I say this.

As for suicide, I don't know what to say. Suicide is resignation, and resignation means cowardice, but I won't dwell on this subject.

Talk to you later,
Cătălina.

Ruxandra G ȕlei

dear Richard,

I'm taking a walk on banks of Criş river
and it's as if you were there.
with your cloche you draw
the attention of old fishermen and you jot down
diligently almost all you can find out
about fish.

I wonder how you make
everything seem like a game.

but I can't speak with the dead and
like everything you wrote for Marcia
(with hair so blonde)
this letter to you will drown
in this river

Maria C ȕstian

dear Richard,

i hope you're fine. i'm fine. once again i don't have a job, you know how it is. since i'm staying at home, i decided to postpone washing the dishes and ask you how do you make ends meet writing. when i don't have money, i'm on pins and needles. i think about this so much that i can't do anything else, it eats all my energy and makes writing seem like nonsense. every few months i ponder on my need to have money with my need to write and there's nothing romantic about it. it

seems you had this problem – how did you solve it? or, en fin, you had other problems as well. *i still owe money to the money to the money i owe*, like a song that sings it.

money. work. leisure. is the volume that i that i lend most often. i can lend it to you if you want, you might like it, i don't know, maybe i can send it telephatically. i don't think you can still find it in bookstores, but here you can barely find poetry anyway – only if you crouch to the bottom shelf and search like that among the slim volumes, only then you can come across titles that appeared some months ago. the persons that read contemporary poetry are the closest to the bookstores' grounds, don't you think? was it this way then as well, back in your country?

Andrei Zbârnea

a nice werewolf

*O beautiful
was the werewolf
in his evil forest.*

*We took him
to the carnival
and he started
crying
when he saw
the Ferris wheel.*

(Richard Brautigan – A Boat)

try not to deny the evidences

the sunrise halts timidly in the
lost and then found objects box
it's not the case to traumatize a teenage girl
who can't find the keys of her parents'
flat tik tok doesn't mean the key around the neck
generation it's more of an expose for everything
handbook for conspiracy theories we could talk about
for instance 2016 and pizza gate but I would rather not
break the character that was assigned to you

don't cry werewolf we have enough time
to build a proxy for truth or our own
home delivery network where
commissions have their own route
my favourite chorus
your favourite chorus
there is a country for the socks from the washing machine

finally the city folded on your pulse
nobody sleeps anymore
everybody checks every two minutes
its phone never during shower always before always after

the werewolf looks at the carnival
this is his world

Andrei Mocuța

Dear Richard Brautigan,

I finally understood
why you pass all your time
either in the library
either fishing

In both places
you're only allowed
to talk
under your breath

Scrisori către Richard Brautigan

În primul episod din al patrulea sezon *Mornin' poets*, am citit poeme de Richard Brautigan și i-am scris scrisori. Imaginare și nu prea. Subtile, cu câte o tușă de umor, oneste, spontane, nepretențioase, nostalgice, dojenitoare, dar și pline de întrebări. Unii dintre cursanții acestui workshop au mimat perfect stilul lui Brautigan, alții din contră, l-au luat în răs păr. Marele câștig al acestui experiment e că nu a ieșit un exercițiu de admirație, ci un dialog cu adevărat viu, pe care îl puteți citi mai jos. (Andrei Mocuța)

Andrada Yunusoglu

Richard,

n-o să văd niciodată japonia. e trist dacă te gândești la asta, așa că n-are rost să-ți faci prea multe griji. am stat la masă cu rilke

astă-vară n-am băut cafea am împărțit

un ștrudel. germana mea era cam proastă

a plecat imediat ce-a înghițit

ultima bucată rămasă.

îți dai seama că m-am simțit atât de prost

în fine,

Sabo.

Iulia Stoichiț

Bună, Richard (sau ar trebui să-ți spun Dick – scuze, nu m-am putut abține; mulțumește-le părinților pentru nume, cel mai probabil mamei tale),

Sunt Iulia. Nu mă știi. Nici nu ai avea de ce și ce să știi despre mine. Ce-i drept, nici eu nu prea știam despre tine. Știam despre Sylvia, Anne, Robert... Ah, stai! Nu sunt beatnici. Nu contează, știam de Allen, că deh, cine a trăit sub o piatră ca să aibă scuza de a nu ști de Allen, Jack, Lawrence, William Burroughs, nu Carlos Williams, și vag și de alții. E okay. Nici tu nu știi vreun poet român, sunt convinsă. Și nu am de gând să ies în față cu Mihai (sau Michael, pentru tine) Eminescu. Ți-aș zice de Bacovia, un nevrotic simpatic (așa îmi place să cred, că era simpatic, dincolo de nevroze). Și de Arghezi ți-aș spune. Și de optzeciști, că sunt un fel de beatnici și biografiști la noi de anii '80 ai secolului trecut (mă rog, poate 2000-iștii ar spune că ei sunt beatnicii literaturii române). Primii, în orice caz. Eu zic că avem poeți buni, dar nu mă pune să fac o listă de preferințe. Motivul e că încă mă consider o mai bună cititoare de proză decât de poezie (de-asta nu mă aventurez în liste, nu că m-ar preocupa dacă cineva are o problemă cu preferințele mele). Întreabă-i pe ei de ce merită să-i citești. Și eu aș fi curioasă să le aud argumentele. Pot să-ți zic, dacă vrei, de ce merit să mă citești pe mine, odată ce voi deveni ditamai poetesa română, dar, după cum vezi, evit cât pot de mult să mă iau în serios (de unde și termenul de „poetesă”, care în română are toate sensurile peiorative cu putință). Și oricum, sunt o poetesă narcisistă. Chiar și când pare că nu e vorba despre mine, e vorba tot despre mine, doar că mi-am dat silința/singură provocare să scriu diferit față de cum aș fi scris în mod normal, să văd în câte moduri pot spune aceeași chestie/poveste.

Dar nu despre poeții români sau mine voiam să-ți zic. Aș părea prea provincială (nu că n-aș fi oricum, după toate standardele), iar noi, românii, ne pricepem să ascundem că am fi provinciali ca să fim, de fapt, cu atât mai provinciali. Voiam să-ți zic că mă scoate din sărite ditamai pandemia emoțională și psihologică ce s-a iscat cu Covid-19⁷. Și că *Trusa de reparații karmice 1-4* e un bun ghid despre cum ne oprim mereu la 1, unii mai trec și la 2, iar de 3 și 4 nici nu mai poate fi vorba. E frumos în buncăr când lângă tine mor Adolf Hitler și Eva Braun (de fapt, cred că ordinea în care mor era pe dos) de Covid-19, după ce și-au făcut provizii, și-au luat toate precauțiile și erau ultimii care nu se îmbolnăviseră.

Cred că unele poeme ale tale acum ar fi catalogate ca meme. Nu mă pune să-ți explic exact ce sunt, dar recunoști unul când îl vezi. Uite ce zice Yuval Noah Harari: „This approach is

⁷ NEWS UPDATE: a trecut deja jumătate de an de pandemie și viața de zi cu zi a devenit destul de ciudată. Dar normalul oricum e impus de uz (chestie pe care am învățat-o la lingvistică despre limbă), așa că te obișnuiești și cu asta. Cu ce nu m-am obișnuit eu e cu statul în casă atât de mult timp. De la un punct încolo, a devenit motiv de frustrare maximă. Poate pentru tine nu a fost. Probabil că încă mai am de învățat cum să stau doar eu cu mine.

sometimes called memetics. It assumes that, just as organic evolution is based on the replication of organic information units called ‘genes’, so cultural evolution is based on the replication of cultural information units called ‘memes’. Successful cultures are those that excel in reproducing their memes, irrespective of the costs and benefits to their human hosts.”

Nu știu ce să-ți mai zic. Sigur nu te interesează teoria și conceptele. Nici pe mine nu m-ar interesa, dar m-am înscris la un doctorat. Nici pe mine nu m-ar interesa, dar sunt în zodia gemeni, iar gemenii se plictisesc repede dacă n-au o provocare de ordin intelectual – un junky intelectual. Sună mai bine decât intelectuală (în România, când spui despre cineva că e intelectual, de fapt, vrei să-l insulti sau să faci o glumă proastă; e ca și cum ai purta o cămașă bărbătească nou-nouță, abia cumpărată din magazin, din care nu ai scos acele de la guler, dar totuși ai luat-o pe tine).

Ai grijă cu alcoolul; după o vârstă, toți se lasă de droguri și se mulțumesc cu alcoolul. Să te speli pe mâini des, să porți mască (sanitară, nu socială).

Bye!

P. S. dacă nu te-am convins că we should be friends, în zodiacul meu spune că mă înțeleg bine cu vărsătorii.

P. S. 2. Ți-am lăsat câteva poeme pe final, că tot ziceam de în câte moduri pot spune aceeași poveste. Alana Payne e creația mea, dar BoJack Horsemann a fost inventat de altcineva. Și, pentru mine, cel puțin, din moment ce-mi place personajul atât de mult, împreună cu lumea în care funcționează, mi se pare chiar o provocare să-l folosesc pe BoJack în poemele mele. Poți să aplici aceleași reguli ale personajului când îl folosești sau să extinzi universul său, folosind a soft system of rules din acel univers. Plus că BoJack a fost creat pentru mediul vizual, deci e cu atât mai mult o provocare pentru mine. Stai liniștit, nu atașez poemele pentru că am nevoie de validarea ta literară. Aș scrie oricum.

BoJack și Alana Payne 2

Alana Payne își imagina

cum BoJack își imagina

o viață cu ea

se mutaseră la țară
vara noaptea goi în lac
o învățase să înoate

se mutaseră la țară
crescutul de plante de coca
varietatea coca amazoniană

părea genul lor de activitate
agricolă după un timp au pus bazele
unei plantații de *Amanita muscaria*

cu spiritul ei antreprenorial Alana
a speculat cererea de ciuperci din partea
vrăjitoarelor dispuse să elimine opoziția

se mutaseră la țară
ca Alana Payne să-l poată
fute liberă pe BoJack

BoJack the Belle of the Ball

Alana Payne aștepta să fie invitată
la balul de absolvire de BoJack

dar era sub demnitatea lui să respecte
regulile inventate de el însuși

conform propriilor ei reguli

Alana Payne l-a invitat pe BoJack la bal
n-a contat că BoJack avea deja parteneră
pentru balul de absolvire

vrei palme la cur bag sama

Alana Payne știa că primea palme
doar de la taică-său
pentru fundul ca o trambulină

3 ani și ceva au mers cei doi și la bal
și la spital BoJack a mers
și cu cealaltă parteneră

în acest timp Alana Payne a mai avut
un partener la balul de absolvire
dar BoJack a perfecționat
tropul „two-dates-to-the-prom”⁸

după toți anii cu Alana Payne

⁸ Cunoscut și ca „cine aleargă după 2 iepuri îl pierde și pe al 3-lea, și pe al 4-lea, și pe al 5-lea și tot așa”.

+ cealaltă a găsit o (altă) Penny Carson
vezi, Alana, cum nu ești niciodată prima?
mai aveai o speranță dacă nu exista Ioana Ieronim

you can look her up I don't care

s-a sărutat cu ea? da
i-a băgat mâna pe sub rochie? da
a început Penny să-l dezbrace? da
a intrat Alana sau cealaltă peste ei? da sau nu

ceea ce n-a perfecționat BoJack ci Alana
a fost parodiarea propriilor reguli și așteptări
el se mai visează
a lost boy on his way to hollywoo

unde găsește o baltă aprovizionată
consistent cu mommies
he can slide his dick in and out of
cu multe alte talente profesionale

mâna virtuală întinsă

mâna virtuală întinsă care nu spune
o poveste nu primește poze nud

a început ca un *quest*
mi-ai arătat-o p-a ta
eu m-am lăsat greu
ca-n toate basmele
nemuritoare pe care
mi le citea bunica
în spital pe la 5-6 ani
atunci timpul se măsură în
picăturile ce-mi
ajungeau în vena adânc
înfiptă sub piele
(despre asta nu ți-am scris
niciodată tot despre altele)
pic pic dacă Făt-Frumos de data asta
se întoarce înapoi în Tinerețe fără Bătrânețe
și Viață fără de Moarte?
acum timpul se scurge ca o dronă
pe care învăț să o folosesc
de cînd nu-mi mai dau voie să te caut

mi-ai spus
că viața de bărbat însurat
a doua oară
e atât de mișto

am primit și două suveniruri
din paradisul conjugal
frânghia tăiată și o poză cu încheietura
mâinii stângi varianta înainte și după
ajunge în Valea Plângerii
dacă cineva încearcă să te țină
împotriva voinței tale în Tinerețe
fără Bătrânețe și Viață fără de Moarte

chiar și așa
ți-am arătat mai mult decât ai arătat tu
o hartă a defectelor corporale și morale
ficțiunile perfecte despre tine
pe care le scriu de la 17 ani
dar pe care nu le arăt nimănui
din prea multă jenă burgheză
nu-i de-ajuns nu-i de-ajunsnuideajuns

i-am scris soției tale
cu ce am reușit să adun de pe
gresia și faianța din baie
după ce tu și Moartea
ați folosit-o⁹

⁹ În cazul în care nu ai înțeles nimic din pseudo-arta mea poetică pentru acest moment al creației mele poetice, e okay. It's still a work in progress. Și acestea sunt doar bucăți din puzzle.

Dana Dilimoș

Dragă Richard,

Ai observat că gradul de perversiune al oamenilor e mai ridicat atunci când pantofii lor sunt mai scumpi și mai curați? Cei cu încălțări murdare tind să lucreze în grup, iar agresiunea fizică poate deveni mortală.

Am auzit că te-ai sinucis. Eu mai am 10 ani până atunci. Deci poezia nu ne salvează. E corectă concluzia asta? Sau contează tipul de poezie? Nu a părut să conteze în cazul Virginiei Wolf sau al Silviei Plath.

Stilul tău de a scrie e molipsitor. Deși cred că scriam banalități (și) înainte să te citesc. Poezia ar trebui să fie virulentă, acidă, nihilistă, subversivă, puternic socială, performativă (?). Fără lamentații gratuite sau ordinare. Cum ajungem acolo?

Pe curând,

D.

Simona Voica

Dragă Richard,

Am mai trimis scrisori de care am atașat puține speranțe, dar acum e prima dată când scriu chiar fără nicio așteptare în privința răspunsului. Și nu vreau să vorbesc despre sinuciderea ta.

Spuneai că poeziile sunt telegrame; ale tale chiar sunt. Mi s-au conturat în minte ca imagini bine închegate, în care realul și fantasticul se îmbină atât de natural, fără exces de cuvinte. Dacă ar fi fost posibil, te-aș fi întrebat mai multe despre felul tău de a scrie; în poezie nu-i mereu ușor să te rezumi la puține cuvinte, nu crezi?

E în regulă (și sănătos) să nu-mi răspunzi. O să te mai citesc. Mă bucur că n-am avut încotro și te-am cunoscut!

Cu bine,

Simona

P.S. Mi-au rămas în minte versurile următoare: „Aș fi vrut să mănânc eu/ în locul ei, iar ea să asimileze/ hrana”, dar ziceam că n-o să vorbesc despre asta.

Silviu Balea

Dragă Richard,

citind poemele tale parcă sunt mai melancolic decât de obicei, mi-au indus o stare de moleșală. Simt în ele o resemnare acută, dar aceasta parcă vine ca urmare a unei dorințe, este o resemnare asumată, dorită. Nu e neputința de a face ceva, ci lipsa motivației de a face, alegerea de a contempla la starea de fapt a lucrurilor. Observ în poezia ta o joacă specifică copiilor, dar și dorința de a te regăsi și de a te simți împlinit. Cu toții suntem triști, Richard, d-asta există ironia.

Silviu

Sorin Voicu

Dragă Richard,

Am citit câteva dintre poeziile tale și sunt ușor contrariat.

Am impresia că ai căutat mereu pe firul apei lupta cu păstrăvul, deși îmi este greu să înțeleg exact motivele care te duceau pe râul învolburat. Oare chiar ai prins vreodată acel păstrăv sau au fost doar micile capturi pe care din când în când le-ai oprit deși știai că trebuie să le eliberezi pentru că erau subdimensionate?

Și încă ceva... Este 44 Magnum cea mai bună momeală pe care ai încercat-o?

Fir întins!

S.V.

P.S. Mă uit la o poză de-a ta și nu pot să nu observ ce bine îți stă nasul.

Te plângeai degeaba deunăzi.

Diana Ilie

Dragă Richard,

Am avut nevoie de timp să nu-ți condamn poeziile, inițial mă scotea din sărite lejeritatea ta ostentativă. Nu e simplu să scrii de parcă orice ai scrie poate fi și citit.

Am trecut prin momentele tale de mojiție, singurătate și tristețe, am empatizat cu însemnările din calul de luptă, 7 aprilie '69 și bântuitul, chiar am tras câteva înjurături printre dinți când citeam misoginia, neputințele și clișeele.

Monotonia ta americană și satira-țintă ți se potrivesc cu înfățișarea. Sunt departe de poezia ta, dar mă bucur să fi trecut pe aici.

Pe curând,

Diana

Florin Spătaru

richard

beau cu poeții care s-au sinucis
de preferință foarte tineri
atunci când orice șiret e un capăt de zmeu

ai fost legat la cap ca georg
cel pierdut printre zarzăre galbene
ai înotat în japonia fără să faci zgomot
ai vrut să deschizi vene peste tot

aș fi vrut să beau whiskey cu tine
fără gheață always raw
să-mi arăți cum se folosește
magnumul 44 împreună cu buñuel

apoi să ne uităm pe geam
să mîngîiem buza paharului
să așteptăm plescăind
decupînd un haiku

tout br ̄le ici
mais les papillons jaunes
vivent encore

Cătălina Oance

Nu știu exact cum să mă adresez, așa că o să încep direct.

Când am închis cartea mă întrebam ce-o fi aia poezie, de fapt. E drept că eu nu prea am experiență cu poezia și, actriță fiind, tind să o analizez mai mult din punct de vedere dramatic, dacă pot să spun așa. Asocierile pe care le faci, imaginile pe care le crezi parcă mă penetrează. Cineva mi-a spus că toate cuvintele sunt deja în capul tău, iar atunci când te apuci de scris trebuie doar să le pui într-o ordine. Trebuie să recunosc că ceva aparent banal sau cuvinte aproape non-poetice uneori pot avea o forță expresivă neașteptată. Da, la multe dintre textele tale mă refer acum.

Cât despre sinucidere, nu știu ce să spun. Sinuciderea e renunțare, renunțarea înseamnă lașitate, dar nu insist pe subiectul ăsta.

Mai vorbim noi,

Cătălina.

Ruxandra G ̄lei

dragă Richard,

mă plimb pe malul Crișului și parcă
ai fi acolo.

cu clopul tău atragi
bătrâni pescari și îți notezi
sârguincios cam tot ce poți să afli
despre pești.

mă-ntreb cum faci
ca totul să pară un joc

dar nu știu să vorbesc cu morții și
ca tot ce-ai scris pentru Marcia
(cu păr atât de blond)
scrisoarea către tine se va îneca
în acest râu

Maria C rștian

dragă richard,

sper că ești ok. eu sunt ok. iar nu mai am job, știi cum e. dacă tot stau acasă, am zis să mai amân
spălatul vaselor și să te-ntreb cum e să dai din colț în colț cu joburile, cu scrisul, cum e să nu prea
ai de unde. c ând nu am bani, stau ca pe ace. mă gândesc atât de mult la asta că nu mai pot să fac

nimic, îmi ia toată energia și face scrisul să pară un nonsens. la fiecare câteva luni îmi cântăresc nevoia de a avea bani cu nevoia de a scrie și nu e nimic romantic acolo. pare că și tu aveai problema asta – cum ai rezolvat-o? sau, în fine, tu aveai și alte probleme. *i still owe money to the money to the money i owe*, cum zice un cântec.

bani. muncă. timp liber. e volumul pe care îl dau din mână în mână cel mai des. ți-l dau și ție dacă vrei, s-ar putea să-ți placă, nu știu, poate ți-l dictez telepatic. nu cred că-l mai găsești în librării, dar la noi oricum nu prea se găsește poezie – doar dacă te lași pe vine până la ultimul raft de jos și cauți în ciuci printre volumele subțiri, atunci mai dai de titluri apărute cu câteva luni în urmă. oamenii care citesc poezie contemporană sunt cel mai aproape de podelele librăriilor, nu crezi? așa era și atunci, acolo la tine?

Andrei Zbârnea

un vârcolac de treabă

*O beautiful
was the werewolf
in his evil forest.
We took him
to the carnival
and he started
crying
when he saw
the Ferris wheel.*

(Richard Brautigan – A Boat)

încearcă să nu mai negi evidențele

răsăritul de soare poposește timid în cutia
cu obiecte pierdute și apoi regăsite
nu e cazul să traumatizezi o puștoaică
care nu mai găsește cheile de la apartamentul
părinților tiktok nu înseamnă generația cu cheia de
gât e mai degrabă un amplu expozeu pentru orice
manual de teoria conspirației am putea vorbi de
exemplu despre 2016 și pizzagate dar aș prefera să
nu ieși din personajul ce ți-a fost încredințat

nu plânge vârcolacule avem destul timp să
construim un proxy pentru adevăr sau propria
noastră rețea de livrare la domiciliu în care
comisioanele au propriul lor parcurs
refrenul meu preferat
refrenul tău preferat
există o țară pentru șosetele din mașina de spălat

orașul s-a pliat în sfârșit pe pulsul tău
nimeni nu mai doarme
toată lumea își verifică din două în două minute
telefonul niciodată în timpul dușului mereu înainte mereu după

vârcolacul privește carnavalul
așa e lumea lui

18 septembrie 2020, Vama Veche

Andrei Mocuța

Dragă Richard Brautigan,

Am înțeles în sfârșit
de ce îți împarți
tot timpul
între bibliotecă și pescuit

În ambele locuri
vorbitul
e permis numai
în șoaptă